

SÁRA A KRÁLOVSTVÍ SEDMI KAMENŮ

Romana Vaverová

Ilustrovala
Kateřina Kofroňová

FRAGMENT

Sára a království sedmi kamenů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Romana Vaverová
Sára a království sedmi kamenů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SÁRA A KRÁLOVSTVÍ SEDMI KAMENŮ

Romana Vaverová

Ilustrovala
Kateřina Kofroňová

FRAGMENT

KRÁLOVSTVÍ KAMENNÝCH KRÁLŮ

Bylo krásné odpoledne, škola skončila asi před hodinou, ale Sára z toho neměla vůbec žádnou radost. Loudala se domů a otráveně přemýšlela, čím se dneska zabaví.

Do městečka se s rodiči přestěhovala už před pár měsíci, ale žádné kamarády si dosud nenašla. Zkoušela to ve škole i mezi sousedy, ale nic. Nebylo divu, že už začínala být opravdu nešťastná. Maminka se Sáře sice snažila zajistit program, ale moc to nepomáhalo. Když je vám osm let, chcete přece kamarády, a ne trávit každé odpoledne sám ve svém pokoji.

A tak se stalo, že to odpoledne nezamířila ze školy domů, ale na louku, kde aspoň svítilo sluníčko a právě rozkvétaly konvalinky. Lehla si do trávy, zavřela oči a ucítila líbeznou květinovou vůni.

Pootočila se na bok a zhluboka přičichla k trsu konvalinek. Ano, byly to ony. Jejich vůně byla tak omamná, až se jí z toho zatočila hlava, ale ona pokračovala dál a dál. Nadechovala se a cítila, jak se nechává sladkou vůní ovládat. Jako by podlehla nějakému zvláštnímu kouzlu, které ji trochu děsilo a zároveň i trochu lákalo.

Netrvalo dlouho a bylo to tady. V ono krásné jarní odpoledne na louce na kraji městečka se přihodilo něco, co navždy změnilo Sáře život.

Když vůni konvalinek nadechla naposledy, stála před ní ta nejkrásnější a nejoslnivější žena, jakou kdy viděla. Oblečená v nádherných sněhově bílých šatech a se zlatostříbrnými vlasy do půl pasu. V pramíncích vlasů měla umně vpletené konvalinky, které při každém pohybu zaplnily prostor kolem ní omamnou vůní.

Sára vykulila oči a ze samého překvapení ji ne napadlo nic lepšího než jen vykotat: „Dobrý den, krásná paní.“ Pak se neobratně uklonila stejným způsobem, jaký znala z filmů a pohádek.

Žena přimhouřila oči a přívětivě odpověděla: „Chtěla bys zažít dobrodružství? Chtěla bys vidět království, které dosud mohlo spatřit jen málo smrtelníků?“

Sára polkla a přikývla. „Samozřejmě, že chci, paní. Prosím, vezmi mě s sebou do tvého království.“ Vůbec nepřemýšlela nad tím, co říká, ani si v tu chvíli neuvědomila, že chodit někam s cizími může být pořádně nebezpečné. Byla zkrátka omámená půvabnou vůní a dočista okouzlená překrásnou ženou. A proto, když se před ní objevila zlacená brána, nezaváhala ani chvíli, vzala za kliku a vstoupila. Udělala sotva pár kroků a hned nato se brána se zlověstným skřípotem zavřela. Kolem nebylo nic, jen hluboká tma.

„Paní, krásná paní, kde jsi?“ volala, ale marně. Neozvala se žádná odpověď, Sára neslyšela žádný zvuk, bylo naprosté ticho. Zkusila to podruhé. „Pomooooc, pomozte mi odsud někdo!“ křičela ze všech sil, ale její volání se jen osaměle rozléhalo jako ozvěna. Měla obrovský strach, který se ještě zvětšil, jakmile přivykla na přítomnost kolem. Začala totiž rozpoznávat, kde se vlastně ocitla.

Kam se podívala, všude kolem nebylo nic jiného než vlhká hnědá zemina. Hlína se kupila vpravo i vlevo a Sára si připadala trochu jako brouk uprostřed květináče. Jen prostor nad hlavou vypadal jinak.

Proplétalo se v něm veliké množství kořenů i kořínků všech velikostí, od mohutných, které vypada-

ly jako obrovští hadi, až po tenké jako vlásek. A aby toho nebylo málo, mezi kořeny se hemžili brouci, žížaly, myšky, krtci a bůhvíco ještě.

Sára se rozplakala. Pochopila, že se nekalým kouzlem ocitla uzavřená pod zemí a neví o ní nikdo, kdo by ji mohl zachránit. Pochopila také, že volání o pomoc nepomůže a že se bude muset pokusit zachránit sama. Popotáhla, utřela si slzy a zalitovala, že kapesníky zapomněla v aktovce na louce. Potom se pořádně nadechla a vykročila vpřed. Potřebovala zjistit, jaké tajemství černočerná tma ukrývá.

Šla už nějakou chvíli, ale těžko říct, jak dlouho to bylo. Čas potmě a beze zvuků ubíhal totiž úplně jinak, než byla zvyklá. Ať už její ces-

ta trvala dlouze nebo krátce, každopádně se přihodilo, že najednou stála na konci chodby. Před ní se objevila stará omšelá dubová vrata. Nezbývalo jí nic jiného než zabušit. Přestože měla strach, zaklepala a odvážně čekala, co se bude dít dál.

Netrvalo dlouho a zaslechla blížící se tiché šouravé kroky. Srdce jí bušilo až v krku ze strachu i ze zvědavosti. Kdo tam asi bude? Kdo otevře? Čeká ji dneska ještě nějaká další pohroma?

Vrata se otevřela a Sára zklamaně vydechla. Za dveřmi stála bába s vlasy ježatými a hlasem pichlavým. Trochu posměvačně zakrákorala:

„Copak, děvenko, čekala jsi snad někoho jiného?“

„Ne, odpusť, paní, nevím, koho jsem čekala. Neznám to tu. Zabloudila jsem a potřebuju pomoc, abych se mohla vrátit domů.“ Potom ještě dodala: „Jmenuji se Sára, je mi osm let a chodím do školy na náměstí.“

„Na náměstí povídáš, hmmm, nevím sice, co je to náměstí,“ odpověděla babka a pokračovala, „ale vidím, že jsi z horního světa lidí. Tady dole nemáš co pohledávat. Jdi pryč.“

Když uviděla, jak se Sáře znovu zalily oči slzami, dodala už trochu přívětivěji: „Jmenuji se Kopřiva a jsem paní všech žahavých bylin, co kdy na světě rostly a budou růst.“

„Paní Kopřivo, prosím, pusť mě dovnitř.“

„Děvenko, není to jednoduché, s těmito dveřmi je potíže. Když do nich jednou vstoupíš, musíš pak úspěšně projít všemi královstvími, která za nimi leží. Je jich sedm a vládnu jim kamenní králové a kamenné královny, není vůbec lehké se jim zavděčit.“

„Co by mě mohlo potkat horšího než být tady sama ve tmě pod zemí?“ zeptala se Sára.

„Mohla bys neuspět ve zkouškách, které ti kamenní vládci připraví, a potom bys tady musela zůstat navěky.“

Sára zalapala po dechu. Ale co, všechno bylo lepší než zůstat sama mezi hlínou a kořeny.

„Já to zkusím, paní Kopřivo. Prosím, pusť mě dovnitř.“

Kopřiva se usmála a kupodivu vypadala najednou docela mile. Potom obřadně otevřela vrata do kořán a řekla: „Vítej, děvenko, v Království kamenných králů.“

HERBÁŘ

KONVALINKA VONNÁ (*Convallaria majalis*)

Používá se v kosmetice při výrobě mýdel a voňavek. Usušené a na prášek rozemleté květy konvalinky nutí ke kýchání, proto se používají při výrobě šňupacích tabáků.

! Pozor

Je prudce jedovatá. Obsahuje látky, které ovlivňují srdeční činnost. Kardenolidy, jsou rozpustné ve vodě, proto je jedovatá i voda, v níž stála kytice konvalinek.

? Víte, že

... se jí také říká husí víno, kokořík, kukačka voňavá, květnové zvonečky, perlíček nebo perlokvět?

MÁTA A PRINCEZNY NA LOUCE

Sára vkročila do dveří a jako mávnutím kouzelného proutku se rázem ocitla v novém světě. Dneska už ve třetím, jako by putování mezi světy nebylo dost. Ráno se probudila jako docela obyčejná školačka trochu ztracená v městečku, kam se teprve nedávno přistěhovala. Odpoledne už putovala pod povrchem země, v temném světě kdesi hluboko mezi kořeny rostlin, obklopená jen vlhkou hlínou. A nyní? Tenhle nový svět za omšelými dubovými vraty byl dočista jiný než oba předchozí. S tmavým podzemím neměl společného vůbec nic. Naopak světlo zářilo jasně, téměř třpytivě, až Sára v první chvíli zabořily oči. Přimhouřila je, protřela víčka a potom už jen okouzleně pozorovala dění kolem. Nebylo příliš odlišné od obyčejného světa, kde žila a chodila do školy. Tráva, nebe, voda – všechno zůstalo

na svém místě. Přesto to vypadalo jinak. Všude kolem bylo třpytivé světlo a barvy se zdály mnohem jasnější než ty, které znala z domova. Možná nejpodstatnější rozdíl byl v tiché jemné hudbě, jež zaznívala ze všech květů, bylin i stromů, které tady rostly. Nebylo divu, že Sára chvíli jen bez hnutí stála a okouzleně se rozhlížela kolem sebe. Ani si nevšimla, že zůstala sama. Paní Kopřiva někam zmizela, kdoví kdy a kdoví kam. Ale to Sára nyní neřešila. Spatřila totiž něco mnohem zajímavějšího a na Kopřivu si ani nevzpomněla.

Po hebké trávě přicházela ta, která měla Sářino bloudění mezi světy na svědomí. Krásná dáma se zlatostříbrnými vlasy se nejprve zatvářila trochu zaraženě a překvapeně, ale rychle se vzpamatovala. Vlídne na ni promluvila: „Nahnala jsi mi strach, děvče. Kam ses ztratila?“

„Nevím, paní,“ zadrhl se Sáře hlas, polkla a pokračovala, „ocitla jsem se v podzemí a myslela jsem, že jsi mě opustila. Moc jsem se bála, ale Kopřiva mi dovolila vejít sem, za dubová vrata.“

„Dobrá,“ odpověděla kráska v bílých šatech, „teď jsi tedy u nás v Královstvích kamenných králů. Mé